

El vent d'Irlanda

La gironina Maria Wallace, establerta a Dublín, recull els seus poemes anglesos en edició bilingüe

. Foto: EL PUNT.

A Dublín, on viu des de fa més de quaranta anys, és la Maria, però quan torna a Sant Feliu de Guíxols per veure la família, li diuen Teresa, encara que ella, per a la intimitat, preferiria el nom compost, Maria Teresa, i per als seus poemes, el nom de casada amb què sempre els firma: Maria Wallace. Accepta aquestes duplicitats perquè la seva és una història de desdoblaments, que comença amb l'abandonament de la seva terra en plena postguerra i que culmina amb la substitució de la llengua materna per la del país d'acollida. "Volia trobar-m'hi com a casa, a Irlanda, per no sentir-me desplaçada, per això he acabat escrivint en anglès encara que no sóc ni d'aquí ni d'allà: les meves lleialtats estan dividides", explica aquesta autora que mai no ha pogut escriure en català, no amb la fluïdesa que voldria: "La poesia ha de ser com aigua de riu, ha

de tenir aquella musicalitat, i només m'hi acosto en anglès." Maria Teresa Mir i Ros, el nom complet que va rebre a Platja d'Aro, on va néixer fa 74 anys, en plena Guerra Civil, ha hagut de construir-se dia a dia la identitat dins d'una permanent fricció, és a dir, de l'assumpció de la seva existència dividida, i l'única possibilitat d'aixecar-hi un puntal per donar-hi sentit ha estat l'escriptura, com anys enrere va ser-ho la pintura. La seva obra poètica, voluminosa, seriosa i reconeguda amb alguns dels premis més importants d'Irlanda, com el Hennessy Literary Award a la millor peça d'un autor emergent, l'any 2006, tot just ara veu la llum en forma de llibre, en una edició bilingüe, en anglès i català, que ha publicat el segell L'Albí i que la mateixa autora presentarà avui a la Casa Irla de Sant Feliu (18 h), acompanyada del també escriptor Xavier Colomer Ribot, que ha tingut cura de l'edició de l'obra i n'ha redactat l'epíleg.

Superstició i recordLa segona ombra, el primer llibre de Maria Wallace (fins ara els seus poemes només havien aparegut esparsos a revistes, diaris i antologies), és doncs tot un descobriment: per la trobada inesperada amb una poesia potent i emotiva, empeltada d'imaginari celta, supersticions i rondalles de pedregar com els que reuneix a la primera secció, 'La persistència d'allò que es recorda a mitges', però també de la melancolia davant els paisatges de la infància, dels llocs estimats, els que aplega a la segona part, 'El blau de la distància', i fins i tot de records, imatges, viatges, històries menudes amb misteri a dins que engloba a la tercera secció com 'Empremtes i marques d'aigua'. Són poemes escrits fa un cert

temps, quan l'atreia una estructura més narrativa, que darrerament ha decantat cap a una mirada més concisa, "més espiritual", diu ella. També hi ha revelació en la descoberta de l'autora mateixa, aquesta escriptora que als deu anys va fugir de la misèria de la postguerra emigrant amb la família a Xile, i que no va tornar a Catalunya fins que va complir els divuit anys, just per enyorar-se també d'Amèrica i no sentir-se ja d'enlloc. A Sant Feliu, on va establir-se en el retorn, l'hivern era massa llarg, així que va acostumar-se a aprofitar-los per viatjar, a França, a Alemanya, a Anglaterra, a Irlanda finalment, on va casar-se i va plantar noves arrels. Des de llavors, ve només per les vacances, a casa de la germana, i aquest poc temps quasi sent nostàlgia també del vent glacial d'Irlanda.

Publicat a:

-El Punt Comarques Gironines 27-11-2010 Pàgina 55

Font del document:

http://www.elpunt.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/337125-el-vent-dirlanda.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mecultura&utm_source=rss&utm_medium=mecultura&utm_campaign=rss